

strana proto, že jí byla odňata možnost k jednání se dostaviti opomínutým doručením obsílky k roku. Dovolací soud proto k zjištění uplatňovaného důvodu zmatečnosti nařídil podle § 509, odst. 3, c. ř. s. vyhledávání a provedení důkazů a z výsledků vykonaného šetření a provedených důkazů zjistil, že zástupci žalobkyninu nebyla doručena obsílka k ústnímu jednání odvolacímu, konanému dne 22. října 1934. Podle toho byla žalobkyni odňata možnost před soudem projednávat opomínutým doručením obsílky k odvolacímu roku. Řízení u odvolacího soudu a rozsudek na jeho podkladě vydaný jsou tedy stíženy zmatečností podle §§ 503 č. 1 a 477 č. 4 c. ř. s. a bylo je proto zrušiti podle § 510, odst. 1, druhá věta, c. ř. s. Rozhodnutí o nákladech zmatečného řízení druhé stolice se opírá o § 51, odst. 3, c. ř. s. V příčině nákladů řízení dovolacího bylo rozhodnuto podle § 52 c. ř. s., neboť dovolání žalobkynino, vytykající zmatečnost, mělo úspěch a věc nebyla dovolacím soudem vyřízena s konečnou platností.

Čís. 15940.

Jestliže okresní nemocenská pojišťovna svému zaměstnanci, s nímž bylo možno zrušiti služební poměr jen po provedeném kárném řízení, oznámila, že ho disciplinární komise uznala kárně vinným, avšak, překročujíc meze svého oprávnění, se usnesla i na tom, aby prozatím nebyl propuštěn ze služeb žalované pod podmínkou, že v budoucnu vyhoví všem svým povinnostem a že zaměstnanec učiní prohlášení, že souhlasí s tím, aby byl propuštěn ze služeb žalované bez kárného řízení, poruší-li v budoucnu své povinnosti, jest změna služební smlouvy v otázce propuštění zaměstnance bez kárného řízení dosažena nespravedlivou pohružkou (§ 870 obč. zák.), projevil-li zaměstnanec souhlas s takovouto změnou.

(Rozh. ze dne 18. března 1937, Rv I 2644/36.)

Žalobce, definitivní úředník žalované okresní nemocenské pojišťovny v L., jenž podle kolektivní smlouvy mohl býti propuštěn z jejích služeb jen po provedeném kárném řízení a kterého žalovaná propustila dnem 31. července 1925 bez provedení tohoto řízení, domáhá se jednak určení, že trvá jeho definitivní služební poměr u žalované pojišťovny, jednak zaplacení služného od 9. listopadu 1932, t. j. za poslední tři léta před podáním žaloby. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

Důvody:

Žalovaná pojišťovna též namítla, že zvláštní dohodou se žalobcem byl jeho definitivní služební poměr proměněn ve služební poměr, který byl zrušitelný, aniž bylo provedeno o služebním provinění žalobcově

kárné řízení. Sjednání zvláštní dohody uvedeného obsahu dovozuje žalovaná pojišťovna z prohlášení žalobce ze dne 13. května 1925, podle kterého žalobce souhlasil s tím, aby byl propuštěn ze služeb žalované pojišťovny bez kárného řízení, jestliže v budoucnu v nejmenším poruší své povinnosti. Žalovaná připustila, že toto prohlášení žalobce bylo odpovědí na dopis ze dne 13. května 1925, který mu sama doručila, jehož obsah ani nepopřela a v kterém bylo žalobci oznámeno, že disciplinární komise uznala žalobce vinným porušením povinností, že se však usnesla, aby prozatím nebyl propuštěn ze služeb, a to pod podmínkou, že v budoucnu učiní zadost všem svým povinnostem, a učiní-li prohlášení, jehož obsah byl právě uveden. Z řečeného prohlášení žalobcem skutečně učiněného nemůže však žalovaná pojišťovna dovozovati sjednání změny služebního poměru definitivního ve služební poměr beze všeho vypočítatelný, ježto žalobce právem namítá proti jeho závaznosti, že souhlas se změnou služební smlouvy v něm projevený neučinil svobodně, byv k němu donucen nespravedlivou pohrůzkou žalované pojišťovny (§§ 869, 870 obč. zák.). V obsahu dopisu ze dne 13. května 1925, žalobci žalovanou samou doručeného, jest spatřovati pohrůzku propuštěním ze služby, neučiní-li žalobce prohlášení v dopise tom dotčené, neboť se v něm uvádí, že disciplinární komise uznala žalobce vinným a jen prozatímne neuznala na trest propuštění, takže pro žalobce bylo zřetelně vyjádřeno, že bude uznáno na jeho propuštění, neučiní-li prohlášení v dopise mu doručeném již také přesně co do obsahu vyznačené. Měl tudíž žalobce volbu jen mezi propuštěním v kárném řízení, z něhož mu byl již oznámen výrok o vině, nebo vydáním prohlášení v dopise ze dne 13. května 1925 uvedeného, které mu zaručovalo, že zůstane nadále ve službách pojišťovny, ovšem za zhoršených služebních podmínek, pokud šlo o zrušitelnost služebního poměru. Jsa na žalované pojišťovně hospodářsky závislý, musel žalobce míti podle obsahu doručeného mu dopisu důvodnou obavu z majetkové újmy hrozící mu z propuštění ze služeb u žalované pojišťovny, a neprojevil proto svou vůli svobodně, vydal-li prohlášení o změně své služební smlouvy, nýbrž učinil tak z důvodné bázně. Tato důvodná bázeň byla vyvolána pohrůzkou, kterou nutno podle obsahu dopisu ze dne 13. května 1925 pokládati za nespravedlivou. Kárné řízení bylo podle své podstaty určeno k tomu, aby služební provinění žalobce bylo zjištěno objektivním způsobem, a výsledků tohoto šetření smělo býti proto užito jen k tomuto vlastnímu účelu kárného řízení, nikoli však k tomu, aby žalobci ještě dříve, než byl vysloven trest za jeho provinění, bylo oznámeno, že byla uznána jeho vina, že však mu bude částečně prominuta, jen když svolí k změně služební smlouvy ve svůj neprospěch. Využila-li žalovaná pojišťovna přesto rozhodnutí kárné komise, (překročující meze oprávnění), znajíc nedovolený obsah tohoto rozhodnutí, k nátlaku na žalobce, aby dosáhla změny služební smlouvy v jeho neprospěch, šlo nepochybně objektivně i subjektivně o pohrůzku nespravedlivou a nemohlo dojíti způsobem žalobce zavazujícím k platné změně definitivního služebního poměru žalobce ve služební poměr, který by žalovaná pojišťovna byla mohla zrušiti, aniž bylo proti žalobci provedeno kárné řízení. Žalobce jest

proto dosud definitivním úředníkem žalované pojišťovny a jest odůvodněn jeho žalobní nárok na určení, že tento definitivní služební poměr trvá. Z toho, že žalobce podal žalobu na určení trvání tohoto služebního poměru teprve v roce 1935, neplyne, že se vzdal námitky neplatnosti svého prohlášení ze dne 13. května 1925, neboť námitka ta mu zůstala zachována pro případ, kdyby se žalovaná uvedeného jeho prohlášení dovolávala. Že by námitka sama byla promlčena, nebylo žalovanou pojišťovnou ani uplatněno.

Čís. 15941.

Nedostatečnost údaje v exekučním návrhu, že se navrhuje zabavení pohledávky více nebo méně 1.000 Kč, příslušící povinnému za odborovou organizací z titulu podpory v nezaměstnanosti.

(Rozh. ze dne 18. března 1937, R II 115/37.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky více méně 1.000 Kč, příslušící povinnému za poddlužníkem Odborovým svazem obchodních a průmyslových zaměstnanců v T. z důvodu podpory v nezaměstnanosti. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Proti napadenému usnesení uplatňuje povinný, že v době doručení platební záповědi poddlužníkovi nebylo již splatné pohledávky, poněvadž se důchod nezaměstnaných vyplácí ke konci měsíce pozadu a že na důchod nezaměstnaných lze vésti exekuci jen podle ustanovení exekučního řádu o zabavení a přikázání opětujících se důchodů anebo výslužného. Z úpravy exekučního návrhu, který byl podkladem napadeného usnesení, lze mít za to, že vymáhající věřitelka nemínila zabavení ve smyslu § 299 ex. ř., nýbrž že navrhla zabavení jednorázové pohledávky, která příslušela povinnému ve výši více nebo méně 1.000 Kč z důchodu nezaměstnaných, aniž však udala výši tohoto důchodu, dobu, kdy se zabavená pohledávka měla vyplatiti aneb byla splatnou, po případě, jakým způsobem vzešla povinnému z tohoto důchodu jednorázová pohledávka 1.000 Kč, a zdali při uplatnění řečené pohledávky byl již vzat zřetel na existenční minimum, a aniž udala bližší okolnosti o pobírání tohoto důchodu, aby soud povolující exekuci mohl posouditi, zdali tato pohledávka jest zabavitelná. Podle zákona z 1. července 1932, č. 116 Sb. z. a n. jsou z exekuce vyňaty podpory, které jsou poskytovány osobám nezaměstnaným odborovými organizacemi, státem aneb veřejnými pokladnami, pokud nepřesahují částku, která jest podle všeobecných ustanovení vyňata z exekuce na platy osob nezaměstnaných. Z toho vysvítá, že na důchod nezaměstnaných lze zpravidla vésti exekuci jen podle ustanovení exekučního řádu o zabavení a přikázání opětujících se platů anebo výslužného. Jsou ovšem také myslitelné případy, v kterých částka takového důchodu může býti jako samostatná pohledávka zabavena. Exekuční povolení v takovém případě by však bylo jen tehdy možné, kdyby z tohoto důchodu